Vyrovnat skóre

BELLA NORTH

BARONET

Vyrovnat skóre

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

BARONET

Bella North
Vyrovnat skóre – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Vyrovnat SKÓRE

Vyrovnat skóre

BELLA NORTH

BARONET

SCORE TO SETTLE
Copyright © Bella North, 2025
First published in the English language in 2025 by Storyfire Ltd, trading as Bookouture.
Translation © Jana Divišová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-3041-9
ISBN e-knihy 978-80-269-3042-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-269-3055-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-3056-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Čtenářkám, které se zamilovávají
do knižních hrdinů – jste moje krevní skupina!
Ať vám knižní lásky navždy nastaví laťku tak
vysoko, že ti skuteční chlapi nebudou mít šanci,
a váš seznam knih k přečtení je nekonečný.

PLAYLIST

Hit Me With Your Best Shot – Pat Benatar
good 4 u – Olivia Rodrigo
You're So Vain – Carly Simon
My Kink Is Karma – Chappell Roan
I Did Something Bad – Taylor Swift
Team – Lorde
Risk – Gracie Abrams
Picture You – Chappell Roan
Bed Chem – Sabrina Carpenter
Dangerous Woman – Ariana Grande
Don't Blame Me – Taylor Swift
Nonsense – Sabrina Carpenter
It Isn't Perfect But It Might Be – Olivia Dean
Cowboy Take Me Away – The Chicks
Still Into You – Paramore

JEDNA

HARPER

„Hej, Sullivane! Co to bylo za holku, se kterou jsi byl včera večer?“

Fotbalista se obrátí ke kameře a v jeho tmavohnědých očích se šibalsky zablýskne. Všichni účastníci redakční porady jsou jako přikovaní k obrazovce – upírají pohledy na tmavé strniště, vykukující zpod bílých lamel helmy, a úsměv, rozprostírající se na tváři Jakea Sullivana. *„Jenom kamarádka.“* V úsměvu odhalí dokonalé bílé zuby.

„Neříkej, že už jsi zlomil další srdce?“

Jake si sundá helmu a odhalí černé vlasy, sčesané z obličeje. Zakloní hlavu a hlasitě se rozesměje.

Na pozadí se ozve další hlas. *„Ne, nejdřív ti totiž zpřelámu kosti!“*

O vteřinu později se na něj vrhne další spoluhráč ve stejném, jasně červeném dresu Denver Stormhawks, oba muži se svalí na zem v předstíraném zápasu a osoba za kamerou se tomu směje.

Tim, můj editor ve *Sports Magazine*, pozastaví obraz na velké ploché obrazovce a protočí oči na dvě ženy

na konci stolu, které se usmívají od ucha k uchu. Jedna z nich si ovívá obličej zápisníkem.

„Fajn," řekne Tim. „Chápu. Jake Sullivan je pohledný chlapík a ve svých devětadvaceti letech je ten nejlepší hráč na pozici tight enda, jakého kdy Stormhawks měli. Umí chytat míč, ale co o něm víme dál?"

Zadíváme se na sebe. Na tuhle schůzku svolali čtyři reportéry týmu a dva nováčky – jedním z nich jsem já – a nikdo z nás nemá ponětí, co je jejím cílem.

Alison, jedna z reportérek, která si ovívá obličej, se usměje. „Vloni v létě došlo na parkovišti k té věci se třemi roztleskávačkami."

Tim si s povzdechem promne kořen nosu. Pracuju v časopise teprve tři měsíce, ale i já vím, co to znamená – je třeba nejvyšší opatrnosti. Tim je slušný chlap. Vysoký, štíhlý, na temeni mu začínají řídnout vlasy, což není nic překvapivého; je otcem čtyř dětí a páté je na cestě. Když jdeme večer ven, platí první rundu a pamatuje si, kdo má kdy narozeniny, ale to nic nemění na tom, že má dost výbušnou povahu. „Ještě něco jiného?"

Ticho.

„Třeba je to všechno," prohodím a lituju toho už ve chvíli, kdy mi ta slova vyklouznou z úst. V časopise jsem zatím přežívala jen se skloněnou hlavou a pusou na zámek.

„Ona umí mluvit," řekne Tim. Tón má trochu posměšný, ale ne zlý. „Chtěla bys to nějak rozvést, Harper?"

„OK…" začnu opatrně, zasunu si prameny kaštanově hnědých vlasů spadajících na ramena za uši a snažím se odhadnout, k čemu tahle schůzka směřuje. Pohledy všech přítomných se teď upírají na mě. „Co když o Jakeovi Sullivanovi nic dalšího není? Co když

prostě rád šuká holky, hraje fotbal a to je všechno?“ Pokrčím rameny a odvážím se pohlédnout přes stůl. Samozřejmě zachytím Calliin pohled. Callie je ten druhý nováček. Nastoupily jsme ve stejný den a máme obě zkušební dobu na čtyři měsíce. Po jejím uplynutí si místo udrží jenom jedna z nás, a potřebuju, abych to byla já. Nemůžu si dovolit přijít o dvě práce za jediný rok. Už tak je dost zlé, že jsem se v šestadvaceti musela po svém krátkém působení v *Insightu* – nejprestižnějším zpravodajském magazínu v New Yorku, který čtou miliony lidí po celém světě – vrátit zpátky domů do Denveru. Callie se ušklíbne, přejede si po krku perfektně upraveným nehtem a přehodí si přes rameno dlouhé tmavé kadeře.

Ovšem k jejímu i mému překvapení na mě Tim ukáže prstem a přikývne. „Přesně tak. Jake Sullivan je známý jen kvůli dvěma věcem. Fotbalu a ženským. Což mě přivádí k tomu, proč tu všichni jste. *Sports Magazine* dostal za úkol napsat o Sullivanovi velký profilový článek.“ Tim přechází kolem stolu a pokračuje: „Vedení Stormhawks chce Jakeovi vylepšit image a dávají nám pět týdnů neomezeného přístupu a uhradí veškeré výdaje, abychom mohli Jakea sledovat, než tým dokončí sezonu. Musíme se dostat do zákulisí a Jakea poznat. Doufají, že ho naše přítomnost udrží na uzdě a náš článek ukáže světu, že je to ve skutečnosti dobrý chlap. A taky chtějí, aby to vyšlo v místních médiích.“

„Ale co když je skutečný Jake opravdu takový, jak si o něm všichni myslí?“ zeptám se. „Co když ho zajímá *jenom* fotbal a holky?“

Tim pokrčí rameny. „Tak o tom napíšeme. Máme naprostou tvůrčí svobodu a vedení Stormhawks si je toho vědomo. Nezáleží mi na tom, jakým směrem se ten článek vydá, ale musíme jít do hloubky. Jestli je

Jake opravdu takový mizera, jak se o něm říká, musíme zjistit proč. Pro Stormhawks je to velká sázka do loterie, ale pro nás je to jednoduché: napíšeme pravdu, ať už je jakákoli.“

„Takže teď budu psát bulvární články?“ ozve se vedle mě Kevin Fielding značně pohrdlivým tónem. Je to hlavní reportér, tudíž ten, komu tenhle úkol prakticky jistě připadne. Navíc je to pitomec. Pravděpodobně mu budu příštích pět týdnů zařizovat letenky a hotely a poslouchat milion důvodů, proč nic z toho, co jsem udělala, nebylo dost dobré.

„Ne, nebudeš,“ opáčí Tim. Tahle odpověď způsobí, že se všichni zavrtí na židlích. Žraloci cítí kořist. Ať už jde o bulvární článek nebo ne, každý reportér v téhle místnosti kromě mě chce ten příběh a svoje jméno pod titulkem. Je to ten typ článku, který určitě převezmou větší zpravodajské agentury, a to znamená značný kariérní posun.

Začíná hádka, při níž každý z reportérů předkládá důvody, proč by byl pro tuhle práci ideální zrovna on. Přestávám to sledovat. Jsem tu nová, takže se mě to stejně netýká. Zabloudím pohledem k úchvatnému výhledu z dvacátého patra budovy Arquette Media. Malebnou scenérii vzdálených hor a nekonečné oblohy nad jejich vrcholy rámují z obou stran vysoké mrakodrapy. New York byl rušný, hektický, bylo tam všechno, co jsem chtěla, ale listopadovému panoramatu v Denveru se nic nevyrovná. Obloha je jasně modrá, slunce bledě žluté, na stromech ještě visí oranžové podzimní listí, než opadá při dalším poryvu větru. Skoro cítím na kůži svěží horský vzduch a slyším z dálky volání orlů skalních.

„Harper,“ vrátí mě zpět do reality Timův hlas.

Když zaslechnu své jméno, překvapeně vyskočím.

„Ona?“ zvedne Kevin horní ret v neskrývaném úšklebku. Jo, vážně je to pitomec.

„Promiň? Co já?“ zeptám se.

„Budeš psát článek o Jakeovi,“ řekne Tim. Přes tvář mu přejede bolestný výraz a mým tělem projde příval čehosi… adrenalinu? Strachu?

„Děláš si srandu?“

Tim zavrtí hlavou a pořád se tváří, jako by to byla ta poslední věc na světě, kterou by si přál. „Překvapilo mě to stejně jako tebe. Věř mi, moje první volba to nebyla. V týmu mám spoustu zkušených profesionálů a nerad házím mladší kolegy do jámy lvové. Ale,“ pokračuje a soucitně se na mě usměje, „Jakeova matka, která je zároveň jeho agentkou, chce tebe. Předpokládám, že o Mama Sullivanové jsi už slyšela? Když jde o její chlapce, šéfuje to ona. A není to někdo, s kým by ses chtěla dostat do křížku.“

Mlčky přikývnu. Mama Sullivanová je jednou z nejlepších agentek v NFL. Obchodní talent a loajalita k jejím třem synům z ní v tomto odvětví dělají respektovanou, ale také obávanou osobu. Není to někdo, s kým by se dalo diskutovat, což je nejspíš jediný důvod, proč mi Tim tu práci dává.

„Myslíš, že je to kvůli tomu článku o budoucnosti baseballu, co mi vyšel v *Insightu*?“ ptám se a při zmínce o své minulé práci se snažím potlačit grimasu, co se mi objevila ve tváři. Ten článek byl mým jediným příspěvkem do *Insightu*; pojednával o měnící se identitě baseballu a balancoval na hraně mezi zachováním tradic, které milují staří fanoušci, a modernizací, co by přilákala nové. Hloubku mu dodal rozhovor s profesionálním baseballistou Quincym Baltimorem, ale nijak se to nepodobá tomu, co ode mě očekávají provést s Jakem Sullivanem.

Tim se zamračí, jako by tomu sám nemohl uvěřit. „Možná."

„Ale –"

Zvedne ruku a můj protest mi odumře na rtech. „Mrzí mě to, Harper, ale někdo s tvými zkušenostmi by s tím neměl mít žádný problém. Hlavně to nepokaz. A pamatuj – chceme, aby to mělo hloubku a bylo to pravdivé. Je mi jedno, jestli je to dobrý chlap, nebo ne, zkrátka se dostaň k jádru toho, co Jakea pohání."

Cítím, že přikyvuju. Moje zkušenosti? Tím má na mysli mého tátu, nebo detaily, co jsem si při pohovoru přikrášlila, abych tuhle práci dostala?

Callie na mě pohlédne očima planoucíma nenávistí. „Od nás žádnou pomoc nečekej." Říká to, jako by v časopise pracovala už deset let a nebyla stejný nováček, neznalý toho, jak to tu chodí, jako já. Ke mně se sice Callie chová jako totální potvora, ale se všemi ostatními se za ty tři měsíce spřátelila. Já se snažila držet zpátky, tvrdě pracovat a dokázat, co umím, a díky tomu mě nikdo nemá rád. Ať se snažím, jak chci, nikdo mě nebere jako součást týmu. Takže má vlastně pravdu. Nikdo z nich mi nepomůže.

Tim si znovu promne nos. To není pro Callie dobré znamení.

„Víš, kolik peněz na reklamu máme od firem, které cílí na NFL?" zeptá se.

Při pohledu na Calliiny zrudlé tváře musím potlačit úsměv. Tim se sice vůbec nepodobá mému tátovi, ale s tátou jsem zažila po jeho návratu z cest dost rodinných večeří na to, abych věděla, jaké to je, když je člověk postavený do prekérní situace.

„Ehm…" Callie otevře svůj zápisník a listuje jím, jako by tam hledala odpověď.

„Jsou to miliony, jasné?“ odpoví Tim za ni. „Nepřeháním, když řeknu, že je Jake Sullivan v americkém fotbale tak populární, jak to jenom jde. Díky schopnostem na pozici tight enda a své pověsti je to známá osobnost. Má mnohem větší dosah než jen k fanouškům Denver Stormhawks a článek jako tenhle prodá spoustu výtisků. Takže pokud bude Harper potřebovat od kohokoli z týmu pomoc, pomůžeme jí. Proto jsem vás sem všechny zavolal. Bude to náš hlavní článek do únorového čísla, kdy bude vrcholit šílenství kolem Super Bowlu, a to znamená, že po pěti týdnech sledování Jakea budeme mít dost málo času. Callie, ty zajistíš pro Harper dopravu a ubytování, když bude cestovat s týmem. Harper, budeš mi posílat každý týden aktualizace se svými poznámkami k článku. A kdybys měla jakékoli otázky, Kevin nebo Alison nebo kdokoli jiný tady ti pomůže.“

Timův tón je rázný a nikdo si nedovolí žádnou sarkastickou reakci. I tak je ale jasné, že všichni v téhle místnosti, Tima nevyjímaje, nevěří, že to zvládnu.

Polknu vydatnou porci strachu z toho, co budu sakra dělat, a chovám se, jako bych nečekala nic jiného než to, že čtvrtý měsíc v práci dostanu příležitost napsat obrovský článek, na který nemám čas. „Tak kdy si budu moct s Jakem sednout na rozhovor?“

„Ty mě neposloucháš, Harper?“ odpoví Tim. „Tohle není reportáž typu ‚ty se ptáš, on odpovídá‘. Musí to jít nad rámec omílání frází a vytahování se. Sullivan si pověst zlého kluka a sukničkáře budoval roky. Vedení Stormhawks to až doteď přehlíželo, ale negativní reakce v tisku se jim nezamlouvají. Kdykoli se někdo zmíní o Stormhawks, následuje článek o Jakeovi. To znamená, že už nestojí o žádné sexuální skandály ani rvačky v opilosti. Mama Sullivanová Stormhawks

odpřisáhla, že je to ve skutečnosti hodný kluk. Jestli je to pravda, chtějí, aby o tom článku věděli všichni. A pokud to pravda není, nejspíš to bude znamenat konec jeho kariéry u Stormhawks. Je to jeden z posledních rodinných týmů NFL a pro jeho vedení je nesmírně důležitá jak vlastní reputace, tak i reputace jeho hráčů.

Takže budeš příštích pět týdnů monitorovat jeho pohyb, až do předposledního zápasu sezony na konci prosince proti Kansas City Trailblazers. Budeš chodit na zápasy. Na tréninky. Kamkoli, kam půjde Jake. A Mama Sullivanová tě pozvala, abys bydlela na ranči Oakwood, když zrovna nebudeš na cestách. Řekla mi, abych ti vyřídil, aby sis vzala turistické boty."

Do prdele!

„Ale příští čtvrtek je Díkůvzdání," namítnu a představuju si výbornou večeři v domě maminky mojí nejlepší kamarádky Mii. Vyrazíme se podívat na průvod a pak se přecpeme všech těch dobrot včetně Gloriina vyhlášeného dýňového koláče. Mám už připravený sváteční svetr.

Tim zavrtí hlavou. „Na Díkůvzdání budeš v L. A. se Stormhawks. Ale na Štědrý večer nehrají, takže pak se budeš moct vidět s rodinou."

„Jasně." V krku mi naskočí tvrdý knedlík. Nesnáším, když musím někoho zklamat, ale vím, že to Mia a její rodina pochopí. „Kdy odjíždím?"

„Hned. Dole čeká auto, které tě odveze do tvého bytu, aby sis sbalila věci. V pět máš být na ranči Oakwood. Je to asi půl hodiny jízdy od Denveru, takže se moc nezdržuj. A jedna rada – chovej se profesionálně." Tim vyjde z místnosti, aniž by čekal na odpověď. Význam jeho posledních slov je jasný: nespi s Jakem.

To ani omylem, pomyslím si a tváře mi zrudnou. Vstanu, ve svých černých lodičkách Louis Vuitton, které jsem si pořídila pro svůj nový život v New Yorku, a opustím zasedačku. Zbytek týmu začne mluvit o tom, jak strašně to podělám ještě dřív, než za mnou zaklapnou dveře.

Vezmu si sako a kabelku a tlačítkem přivolám výtah. V hlavě si stále přehrávám redakční poradu, když nastupuju do čekajícího vozu a zadávám řidiči trasu k Miině bytu a gauči, na kterém spím, co jsem se vrátila z New Yorku.

Zajímalo by mě, jestli se naskytl nějaký moment, kdy jsem mohla Timovi nenápadně naznačit, že si nechávám pro sebe pár drobných detailů, které mi pro tenhle článek připadají důležité. Například to, že jako sportovní novinářka sice vím spoustu věcí o baseballu, basketbalu, hokeji a golfu, ale o fotbalu nevím vůbec nic. Opravdu vůbec… Co to sakra vlastně je ten tight end?

Navíc nemám ani čas vrhnout se do výzkumu. Během přípravy reportáže o Jakeovi Sullivanovi se nemůžu schovávat za monitorem počítače. Je to obrovský úkol a svěřili ho právě mně. Nemám ponětí, proč si mě Mama Sullivanová vybrala, ani to, jak ví o mé existenci, ale teď jsem v tom až po uši a nemůžu couvnout. Tenhle úkol skončí zhruba ve stejnou dobu jako moje zkušebka ve *Sports Magazine*. Když to podělám, přijdu o další práci.

Tahle myšlenka ve mně vyvolává neklid. Ponížení z toho, že mě vloni v létě vyhodili z *Insightu* v New Yorku, je rána, která se ne a ne zahojit. Bez ohledu na to, kolikrát mi Mia zopakovala, že to nebyla moje vina, nemůžu se zbavit tíživého pocitu, že jsem někoho zklamala. Hlavně sama sebe.

Miluju žurnalistiku. Zbožňuju hledání drobných detailů v příběhu, které ostatním uniknou, a přemýšlení nad volbou těch správných slov, co čtenáře vtáhnou do děje. A nejvíc miluju sportovní žurnalistiku. Ačkoli je můj táta toho názoru, že to není tak důležité jako politické zpravodajství, na kterém si vybudoval kariéru. Ale ve sportu je soutěživost a vášeň. Je v něm odhodlání sportovců a obdiv fanoušků. Je to krev, pot a slzy, a to mě fascinuje. Ovšem kromě NFL. Americký fotbal je sport, kterému se už od střední školy vyhýbám.

Místo v redakci časopisu *Sports Magazine* je moje práce snů a měla jsem to štěstí, že jsem ji dostala bez jakýchkoli doporučení. Na pohovor jsem se dostala jen díky tomu, že Mia zatahala za nitky – mít nejlepší kamarádku z rodiny vlastnící mediální impérium se tentokrát opravdu hodilo.

Proto jsem při pohovoru s Timem nebyla tak úplně upřímná ohledně svých znalostí o NFL. Jestli o tuhle práci přijdu, Mia už mi znovu nepomůže. Moje kariéra skončí.

To nemohu dopustit. Být novinářkou je to jediné, co jsem kdy chtěla dělat. Bez toho nebudu mít nic. Nehledě na to, že bych se musela dívat na zklamání v tátově tváři, kdybych znovu selhala. Už tak je dost těžké na něj zapůsobit, vzhledem k tomu, že jako novinář získal Pulitzerovu cenu.

Ať už se mi to líbí nebo ne, budu muset ten článek o Jakeovi napsat. A pokud chci, aby mi důvěřoval a otevřel se mi, budu se muset na příštích pět týdnů stát jeho novým nejlepším přítelem.

A pak mě napadne další věc – malá jiskřička nápadu. Tim chce, abych se povznesla nad povrchní fráze a zjistila, co Jakea skutečně pohání, ale je mu jedno,

jestli to pro něj vyzní dobře, nebo špatně. Je mu fuk, jestli můj článek Jakeovu kariéru zachrání, nebo ji zničí; hlavní je, aby to byl zatraceně dobrý článek. Přes rty mi přelétne náznak úsměvu.

Jake Sullivan za všechny ty roky zlomil spoustu srdcí. Jsem si ale docela jistá, že první bylo to moje. Což je další drobný detail, který jsem Timovi měla právě teď říct. Nevím sice nic o NFL, ale Jakea Sullivana znám sakra dobře.

Vypadá to, že konečně nadešel čas vytoužené pomsty.

DVA

JAKE

DYLAN: *Máma tě shání, J. Kde jsi?*

DYLAN: *Je naštvaná!*

CHASE: *Co zase provedl?*

DYLAN: *Měl už být doma. Je tu ta reportérka.*

CHASE: *LOL*

DYLAN: *To mi fakt pomohlo, Chasi. Neměl bys náhodou udělat dojem na nějakého trenéra?*

DYLAN: *Jakeu, už jsi na cestě?*

DYLAN: *???*

Otvírám dveře v zadní části stadionu Stormhawks. Ignoruju cedulku „Východ zakázán“, pod kterou je další s nápisem „Zabezpečeno alarmem“, a ve svitu

odpoledního slunce vejdu na parkoviště. Teď na sklonku listopadu se mi při dlouhém povzdechu vyvalí z úst bílý obláček. V pondělí dostanu pořádně za uši, ale teď chci jenom sednout do auta a jet domů. Kromě toho, když se vyplížím zadním vchodem, vyhnu se povzbuzujícím kecům trenéra Allena.

Žádné poplácávání po zádech nezmění to, že jsem dneska stál úplně za prd. Moje přihrávky byly nepřesné, chytání neohrabané. Nedokázal jsem se prostě sehrát s týmem. Jsem tight end. Měl bych být multifunkční. Proto tuhle pozici miluju. Dovedu útočit i bránit. Když jsem ve formě, funguju jako spojka mezi útočnou linií a technickými hráči. Jsem pojistka pro quarterbacka, když se něco zvrtne. Ten, kdo zvládne zablokovat pozici, aby udělal prostor pro běh, nebo chytit obtížnou ránu. Ale dnes? Připadal jsem si jako oživlá mrtvola. Každá trasa, každý blok – bylo to, jako by můj mozek věděl, co má dělat, ale tělo bylo o vteřinu za ním.

Je to jenom jeden trénink. Každý má někdy špatný den. Jenže když k vítězství v naší skupině a zajištění místa v play-off zbývá šest zápasů, a navíc se blíží termín prodlužování smluv, nemůžu si dovolit vydat ze sebe míň než maximum. Nemluvě o tom, že Stormhawks se do play-off nedostali už tři roky a vloni skončili v AFC West druzí, když o dva body těsně prohráli s Kansas City Trailblazers. Jestli se Stormhawks nedostanou do play-off počtvrté, budou padat hlavy. A vzhledem k tomu, v jakých sračkách už jsem kvůli svojí pověsti, nemůžu jim dát další důvod, aby ta hlava na špalku byla moje.

Vytáhnu ze zadní kapsy džínů mobil a zasténám, když mi dolní částí zad projede ostrá bolest. Snažím se vzpomenout si, kdy mě naposledy nic nebolelo,

a skoro se tomu zasměju. Je mi dvacet devět, ne sto. Ale ve fotbalovém světě už jsem starý. Budu mít štěstí, když vydržím v týmu ještě pět let, a to jen za předpokladu, že se mi podaří vyhnout se zraněním. Myslí se mi mihne Dylan, ale potlačím tu myšlenku dřív, než mi žaludek sevře nepříjemný pocit viny.

Mám dva zmeškané hovory z ranče Oakwood. Na okamžik se zamyslím, jestli už ví, jak moc jsem dneska stál za hovno. Musí být naštvaná, když žádá Dylana, aby mi napsal. Joanna Sullivanová – známá jako Mama Sullivanová – je možná tím jediným důvodem, proč Dylan, Chase a já hrajeme tak dobře fotbal. Možná je to, že je naší agentkou a hnací silou našich profesionálních kariér, důvod, proč hraju za svůj domácí tým. Možná je vždycky o krok dál před námi všemi. Ale zprávy Mama neposílá nikdy.

Přejdu přes prázdné parkoviště. V den zápasu bude celá tahle oblast a každý blok v okruhu osmi kilometrů zaplněný auty. Všude budou transparenty, stánky s hamburgery a chlapi vysvlečení do půl těla, popíjející pivo z chladicích boxů.

Můj starý pick-up stojí osamocený uprostřed parkoviště. Už byl starý, když jsem ho před deseti lety koupil, a pořád přemýšlím o tom, že bych ho vyměnil. Ne snad, že bych na to neměl. Díky máminým neoblomným vyjednavačským schopnostem patříme všichni tři Sullivanovi k nejlépe placeným hráčům v NFL. Nedělám to ale kvůli penězům; líbí se mi, jak jsou sedadla vozu tvarovaná, přizpůsobená mému tělu, a jak se mi při nastupování zdá, že jsem doma.

Zahlédnu malou skupinku fanynek, opřených o dveře na straně řidiče, a v duchu si povzdychnu. Někteří kluci z týmu fanynky odhánějí, ale já si vždycky vzpomenu na to, jak mi bylo osm, stál jsem vedle táty

a podával dres Stormhawks legendárnímu Mikeovi Callaghanovi, aby mi ho podepsal. Ten klikyhák, následovaný prohrábnutím vlasů, mi udělal radost na celý rok. Potlačím tedy únavu, nasadím úsměv a dopřeju jim autentický zážitek s Jakem Sullivanem. Pózuju pro selfie, podepisuju plakáty a kousky papíru a taky trochu flirtuju.

Už pomalu končím, když v tom mi blondýna v kovbojských botách a těsné džínové košili podá fix a ukáže na svůj výstřih.

Zasměju se a zvednu obočí. „Vážně?“

„Jasně, zlato.“ Usměje se a vrhne na mě pohled „vezmi si mě do postele“, který jsem už viděl tisíckrát. Pak si rozepne další knoflík na košili a odhalí horní lem černé krajkové podprsenky a bujné poprsí k podepsání.

Pokrčím rameny. Nikdy nikoho nezklamu. Když se nakloním blíž, zaznamenám vůni sladkého parfému.

„Řekl ti někdy někdo, že bys mohl být Rhysand z ACOTARU?“ špitne polohlasně.

Zamračím se, protože mi ta slova nedávají smysl. „Kdo?“ ptám se.

„Neboj,“ zasměje se. „Je to kompliment.“

Věnuju jí ten šibalský úsměv, po kterém touží, a přitlačím hrot fixu na její pevnou, opálenou kůži. Pak se parkovištěm rozlehne výkřik: „Co to kurva je, Kelly?“

Otočím se právě včas, abych zahlédl rozzlobeného muže se zrudlým obličejem, řítícího se na mě. Je poloviční než já, hubený jako lunt, na hlavě má drdůlek, ale vrhá se na mě se zaťatými pěstmi.

„Pracky pryč od mojí holky, Sullivane!“

Nedalo by mi nejmenší práci srazit ho k zemi, ale okamžitě si představím, jak by se ta historka začala

šířit po sociálních sítích. Jaká vlna kritiky by na mě dopadla. Ještě před rokem by mi to bylo fuk, ale teď se vážně snažím držet stranou. Ta loňská patálie s roztleskávačkami je pořád bolestivá a okolí mi nedovoluje na ni zapomenout. Takže zvednu ruce na znamení míru a nasadím svůj nejlepší omluvný úsměv – ten, co zabírá i na moji mámu.

„Dělám jen to, o co mě tvoje holka požádala," řeknu.

Zavrčí v odpověď: „No, tak to nedělej. Vím toho o tobě a tvém chování dost."

Ta poznámka mě trochu zabolí, ale nekomentuju ji; chlapík mezitím odvede svou přítelkyni k modrému Dodge a za řevu výfuku odjíždí. Je to nádherné fáro, ale pro moje široká ramena a výšku 193 cenťáků se nehodí. Podepíšu ještě pár plakátů, naskočím do svého pick-upu, naposledy zamávám a ve vteřině jsem pryč.

Mobil zavibruje další zprávou. Jestli jsem se zdržel v šatně, mám teď fakt problém. Když ale míjím ceduli k výjezdu směrem do města, stejně na okamžik zauvažuju nad tím, že bych se cestou domů na chvilku zastavil v The Hay Barn. Představa studeného piva a pokecu s Flic u baru je poměrně lákavá. Jenže pak by proti tomu, co by mě čekalo na ranči, zněla i celotělní depilace voskem jako sen.

Ten článek ve *Sports Magazine* byl mámin nápad. Způsob, jak uspokojit vedení Stormhawks a trenéra Allena. Hraju za svůj vysněný tým. Za svůj domácí tým. Lepší už to být nemůže, a stejně to kurva kazím. Bojí se o svou kariéru. Oba o ni máme strach.

Vím, že myslí na Dylana. Slova, co pronesl na nemocničním lůžku poté, co si vloni poranil koleno, ji pronásledují stejně jako mě. *Když mi zbývá jenom fotbal a ten už nemám, co mi zůstane?* Nechci být

nespravedlivý. Jestli někdo dovede překonat i tak vážné zranění, je to Dylan.

Chápu, že se musím změnit. Zlepšit svoji pověst. A dělám to. Nebo se o to alespoň snažím. Pomohlo by, kdyby mi daly bulvární weby šanci. Ale článek ve *Sports Magazine* a reportér, co mi pět týdnů poleze na nervy, to je něco, bez čeho bych se v pohodě obešel.

Tohle je náš jediný volný týden – jediný týden v sezoně, kdy nemáme žádný zápas – a jediné, co bych chtěl, je trochu klidu a ticha. Procházet se s Buckem po kopcích, strávit nějaký čas doma na rodinném ranči, na půl cesty mezi Denverem a Idaho Springs, obklopený pastvinami, národním přírodním parkem a Skalistými horami na obzoru.

Kdysi jsem měl byt ve městě. Ani bych nespočítal, kolik jsem tam uspořádal večírků a co zábavy si tam užil, ale když si Dylan vloni přetrhl přední vaz v koleni a přestěhoval se k mámě na ranč, bytu jsem se vzdal a udělal totéž. Mělo to být jen na čas. Chtěl jsem Dylanovi dělat společnost a stáhnout se do pozadí, poté co praskla ta aféra s roztleskávačkami v mém autě. Ale jsem tam pořád, ještě po roce. Pravdou je, že se mi doma líbí. Rád vzpomínám na to, jak táta trénoval v ohradě u stodoly koně na rodeo, a na to, jak dokonalý byl náš život, než zemřel a máma koně prodala. Chápu to. Vést ranč se třemi rozjívenými kluky nebylo snadné, ani když byl táta naživu. Bylo mi deset, když zemřel, a pořád mi chybí, ale koně mi chybí taky. Ranč bez zvířat, to prostě není úplně ono.

Pořád si říkám, že si zase pořídím vlastní byt ve městě, ale když jsem většinu víkendů v předsezoně s týmem někde pryč, jediné místo, kam se chci vracet, je ranč Oakwood.

Tenhle víkend budu mít jako obvykle v zádech Dylana. Mámu taky, ale ta mi alespoň dá najíst. Přál bych si, aby přijel Chase. Mladšího bráchu jsem v téhle sezoně moc nevídal. Je quarterbackem u Kansas City Trailblazers – našich největších soupeřů ve skupině –, a i když by mu u mámy prošla i vražda, schází mi. V duchu si poznamenám, že mu zítra musím zavolat.

Lákadlu The Hay Barn nakonec odolám. Dlouhá, horká sprcha v mojí vlastní koupelně a pár minut sebepéče by mi hodně pomohly uvolnit napětí. Na Díkůvzdání mám další zápas, hraju venku proti LA Wildhorns. Jsou na chvostu tabulky, takže bychom měli vyhrát, ale jsem profi hráč už dost dlouho na to, abych věděl, že neexistuje nic jako snadné vítězství. Tohle je moje nejoblíbenější období v roce, ta doba mezi Díkůvzdáním a Novým rokem, kdy při každém zápase narůstá tlak, ale pořád je o co hrát.

Po pěti minutách jízdy míjím modrý Dodge. Stojí na kraji silnice a týpek s drdůlkem, ještě naštvanější než předtím, kope do prázdné pneumatiky. Napadne mě ukázat mu prostředníček a jet dál, ale není to můj styl. Ignoruju tedy bzučící mobil a zastavím, abych mu pomohl. Po dvaceti minutách, po objetí od už ne tak moc naštvaného chlapíka a dalším od jeho přítelkyně Kelly, jsem znovu ve svém autě. Když uvážím, jak dychtivě mi Kelly napsala svoje číslo na zadní stranu účtenky ze Starbucksu, nemyslím, že bude jeho přítelkyní ještě na konci sezony.

Zasměju se a zmačkanou účtenku odhodím do přihrádky ve dveřích auta. Ani Kelly se svou krajkovou podprsenkou a kovbojskými botami mě nemůže připravit o touhu být už doma. Šlápnu na plyn a nechávám město za sebou. Zapadající slunce ve zpětném zrcátku

osvětluje skleněné mrakodrapy, ale přede mnou se rozprostírá jen širý otevřený prostor.

Ještě jedna zatáčka a objeví se vrcholky hor. Nejprve nízké. Tmavé hřebeny skal ční ze země v oranžové záři zapadajícího slunce. Za nimi v dálce je James Peak a další zasněžené vrcholky Skalistých hor. Odbočím doleva na polní cestu a po pár minutách se objeví ranč – rozlehlý pozemek s velkou červenou stodolou a zvlněnými zelenými pastvinami. Mezi sytě zelenými smrky se leskne hladina křišťálově čistého jezera, kam v létě chodíme plavat. Na míle daleko není žádný jiný ranč ani dům. Obklopuje nás jen příroda a podhůří Skalistých hor.

Jako vždycky pocítím známé bodnutí smutku, když vidím prázdné výběhy. *Jednou*, říkám si. Jednou, až skončím s fotbalem, tam znovu budou koně; navážu tam, kde táta skončil, a budu chovat a trénovat koně pro rodeo.

Koně byli vždycky tátova radost. Máminou byl fotbal. Rok poté, co prodala koně, proměnila výběhy vzadu na fotbalové hřiště. Dylan, Chase a já jsme tam trávili všechen čas, kdy jsme nebyli ve škole. V létě od úsvitu do soumraku, než se objevily holky. Dodnes spolu hrajeme každého 4. července. Máma upeče krocana a prohlásí to za naše osobní Díkůvzdání, protože na opravdový svátek vždycky hrajeme fotbal se svými týmy.

Vypnu motor, otevřu dveře svého pick-upu a nasaju do plic vzduch, vonící mým dětstvím – smrky, borovicemi a orosenou trávou. Jakmile se moje nohy dotknou prašné příjezdové cesty, na okamžik cítím, jak se mi z těla vytrácí veškeré napětí.

Pak ze zadních dveří vyběhne můj tříletý zlatý labradorský retrívr Buck, aby mě přivítal. Uši mu vlají

a jazyk visí z tlamy. Sehnu se, přejedu rukama po jeho srsti a při tom ucítím nepříjemný pach jeho dechu.

„Fuj, Bucku, jsi nechutný," směju se a on souhlasně štěká a motá se mi kolem nohou, když mířím k otevřeným zadním dveřím.

Dům se za ty roky změnil. Vždycky si říkám, že rostl spolu s námi. Přístavba kuchyně vzadu, další ložnice a nad ní koupelna, když jsme byli už příliš velcí na to, abychom se dělili o jednu. Když jsem ve městě, přemýšlím o tom, že si tam znovu pořídím byt. Ale tady na ranči myslím na to, že bych si na okraji pozemku postavil vlastní dům. Pořídil bych si ty koně, o kterých sním. Myslím, že by se to tátovi líbilo. Bylo by to jako spojení s mužem, kterého bych si přál lépe poznat a strávit s ním víc času. Když jsem byl ještě kluk, lidé mi říkali, že čas zahojí všechny rány, ale mýlili se. Možná jsem se naučil žít bez táty, ale to neznamená, že by míň bolelo to, že tu není a nevidí mě. Že nedostal šanci být na mě pyšný.

Mnohokrát jsme s Dylanem mluvili o tom, že se staneme rančery, jako byl táta, až budeme moc stáří na to, abychom se dál honili za svými sny. Na hřišti, když mám v rukou míč a řítím se ke koncové zóně, cítím se neporazitelný a ti koně mi přijdou jako něco z daleké budoucnosti. Ale ve dny, jako je tenhle, mi to zas až tak vzdálené nepřipadá.

∿

Když vejdu dovnitř, line se z kuchyně vůně chilli. Na konci lavice sedí žena, kterou nepoznávám, a na dlouhém stole, táhnoucím se přes celou šířku místnosti, leží otevřený fialový zápisník. To musí být ta reportérka. Věděl jsem, že tu bude, ale stejně

mě to zaskočilo. Představoval jsem si ji jinak. Buck k ní přiběhne a svalí se vedle jejích špičatých lodiček. *Zrádce*.

Pohled se mi zastaví na těch botách. Jsou lesklé, černé, vysoké a zatraceně sexy. Pak putuju očima vzhůru po jejím těle, přes dlouhé opálené nohy k rozkošnému zadečku, obepnutému úzkou pouzdrovou sukní, a hedvábné blůze, která přiléhá právě tak akorát, aby naznačila tvar ňader, co dovedou chlapovi podlomit kolena. Pokračuju dál. Vlasy má hladké, jako zbytek celého těla, a mají sytě hnědou, kaštanovou barvu. Plné rty, roztomilý nosík, oči velké jako koloušek Bambi. Pohled má ale chladný. Mám z něj pocit, jako by mě už teď nenáviděla, a to jsme ještě ani nezačali. Její oči přímo křičí „ani to nezkoušej“, a to mi naprosto vyhovuje.

Máma stojí u sporáku a míchá něco v hrnci. Je to sice ta nejdivočejší osoba, jakou znám, ale je to drobek. Od doby mojí puberty mi sahá sotva k bicepsu. Malá výška jí ale nikdy nebránila v tom, aby mi dala co proto, když si myslela, že si to zasloužím. *Jakeu, jednoho dne tě tvoje lehkomyslnost dostane do takových potíží, ze kterých tě už vysekat nezvládnu*. Variace na proslovy, kterými mě zásobuje nějakých patnáct let, ovšem teprve teď si říkám, jestli jsme k tomu bodu už dospěli. Sevře se mi žaludek. *Pořád žiju svůj sen*, připomínám si. Jenom to tak musím udržet.

„No to je dost,“ řekne máma, když ji políbím na tvář. Je naštvaná, že jdu pozdě, ale ví, že mi musí dát trochu času.

„Promiň, mami,“ šeptám jí do ucha.

Přikývne a mávne lžící směrem ke stolu. „Jakeu, tohle je Harper Cassidyová, reportérka ze *Sports Magazine*.“

„Předpokládám, že Kevin neměl čas," prohlásím dostatečně nahlas, aby to Harper slyšela, a ukradnu si z pece kousek ještě teplého, čerstvého chleba. Máma po mně střelí očima a já jen omluvně pokrčím rameny. Byla to pitomá poznámka, ale Harpeřin pohled je ostrý jako dýka, až mi z něj koule zalézají do břicha. Jen jsem chtěl srovnat šance.

Pokud se jí moje poznámka dotkla, nedává to na sobě znát. Vstane a podá mi ruku na pozdrav. Je to ryze formální. Jestli bude následujících pět týdnů vypadat takhle, budu se muset zastavovat u mnohem víc porouchaných sporťáků. „Můžeme začít, když jste už konečně tady?" zeptá se a zvedne obočí, jako by mě vybízela, ať se dál chovám jako hovado.

Rád jí vyhovím a znovu se zadívám na sporák. „Promiň, zlatíčko." Ušklíbnu se; tuším, že se jí tohle oslovení nebude zamlouvat, a podle toho, jak přimhouří oči, se nemýlím. „Talíře ještě nejsou na stole. Mám čas se osprchovat."

„Cože?" Z jejího pohledu vyzařuje nedůvěra, ale já už jsem u dveří a máma mi přispěchá na pomoc.

„Taková jsou domácí pravidla," vysvětluje máma a věnuje Harper soucitný úsměv. „Dokud jsem nenaservírovala večeři, můžou se jít osprchovat. Věřte mi, při výchově tří kluků jste vděčná, když se umyjí. Navíc teď, když tu zůstáváš, máme spoustu času."

„Zůstává? Na ranči? To si děláš srandu?"

Máma zavrtí hlavou. „Když jde o práci, nikdy nežertuju, Jakeu. To přece víš. Harper je tady, aby nahlédla do zákulisí a poznala tvoje skutečné já, aby mohla napsat článek, který ti pomůže zachránit kůži. Těžko by to zvládla, kdyby s tebou strávila jenom pár minut po tréninku. Tak jsem ji pozvala, aby zůstala tady. Bude spát v Chaseově pokoji."

S povzdechem zmizím v chodbě a vyběhnu po schodech, než mi reportérka stihne věnovat další smrtící pohled. Sakra, jak to, že se to podělalo tak rychle?

Jestli je moje fotbalová kariéra v sázce a zachránit ji může jen Harper Cassidyová a tenhle článek, mám pořádný problém. Protože jedna věc je jistá už teď – podle těch jejích pohledů si Harper myslí, že mě má přečteného. Z tohohle rozhovoru se fakt musím nějak vykroutit…

TŘI

HARPER

Poznámky k článku: Když se s Jakem Sullivanem setkám poprvé, přijde o hodinu později a čpí z něj laciný dámský parfém.

„Jsi na ranči v Oakwoodu? To tě unesli?“

„Fakt vtipné, Mio,“ zašeptám, když zavírám dveře do Chaseovy ložnice.

„A to má být jako všechno? Bez varování mě opouštíš? Jak mám přežít sama s tím úchylákem Edwardem a jeho mixérem? S kým teď budu nadávat těm zlatokopkám z *LA Love Hunt*?“

„Edward není žádný úchylák. Je to tvůj přítel, a ten mixér jsi mu koupila vloni k Vánocům, když jsi mu ten starý rozbila. Myslela jsem, že budeš ráda, když dostaneš na chvíli zpátky svůj gauč. Navíc obě víme, že Edward jen předstírá, že nesnáší *LA Love Hunt*. Teď, když budu pryč, může se na to dívat s tebou.“

Její chichotání mě znovu rozesměje. „To je pravda. Tak jaké to je být zase tam?“ ptá se. „Je Jake ve skutečnosti pořád tak sexy, jak vypadá v televizi?“

Vzpomenu si na jeho široká ramena, svaly, tmavé vlasy, které si odhrnuje z obličeje, a strniště na jeho silné čelisti. *Ještě víc*, pomyslím si, ale nechám si to pro sebe. Nechci Miu ponoukat k tomu, aby začala mluvit o přitažlivých mužích a mém sexuálním životě, nebo spíš o jeho absenci.

Rozhlédnu se po Chaseově ložnici. Vypadá stejně jako tehdy, když jsem tu byla jako šestnáctiletá. Mia mě sem dovlekla jako křena, když měla s Chasem na střední krátký románek. Souhlasila jsem jen proto, abych viděla, kde Jake bydlí, a protože mě o to Mia prosila.

Pořád to tu vypadá jako v pokoji puberťáka. Za dveřmi visí plakát nahé ženy; je na něm otočená zády, má na sobě kovbojské boty a vede koně do západu slunce. Dlouhé vlasy jí spadají k dokonale tvarovanému zadku.

Nad malým stolkem jsou tři police s lesklými sportovními trofejemi. Na zdi hrdě visí vlajka Stormhawks a její výrazně rudá a bílá barva vyniká na pozadí šedé zdi. Chase teď sice hraje za Trailblazers, ale je jasné, komu fandil, když vyrůstal. Nad postelí visí zarámovaný dres univerzitního fotbalového týmu s číslem „10“ a tučně vytištěným jménem „Sullivan“.

„Je to pořád stejné,“ řeknu a vybavím si ten pocit klidu, který jsem cítila, když jsem jako šestnáctiletá holka, zamilovaná do hvězdy fotbalového týmu, hleděla přes výběhy a pastviny. Vzduch je vlahý a svěží a obloha nekonečná. Ačkoli je chladný listopadový večer, na ranči je teplo, což si nedovedu vysvětlit. Je těžké nesrovnávat ranč s domem mého táty. Na to, jak jeho minimalistický styl vytváří naprosto opačný efekt než ranč Oakwood – studený a nevlídný. Anebo je to prostě jen pocit, co jsem měla u táty pokaždé po mámině smrti, když jsme zůstali sami.

Na okamžik mě skoro pohltí osamělost mého dětství. Byly mi teprve tři, když máma umřela, a nepamatuju si na ni. Pamatuju si ale tu prázdnotu. Tátu, co byl pořád v práci a doma se objevil jen zřídka. Vyrůstala jsem v péči chův, cizích osob, placených za to, že se o mě staraly. Nevěděla jsem, že to může být i jinak, dokud jsem nezačala chodit k přátelům a neviděla, jak vypadají opravdové rodiny. Není divu, že jsem většinu střední školy strávila u Mii.

Vyhlédnu z okna. Chaseův pokoj je nad kuchyní a okno směřuje k velké stodole. Za širokou příjezdovou cestou a dvěma naklaďáky, zaparkovanými u domu, je řada oplocených výběhů se sytě zelenou, neposečenou trávou. Vládne tu ticho a divoká krása, díky níž cítím, jako bych mohla dýchat o něco volněji, i když na mě každá buňka mého těla křičí, že je to špatný nápad.

„Už si před ním strháváš šaty?“ vrací mě Miin smích zpátky do přítomnosti. Pak zalapá po dechu. „Proboha. Vzpomínáš si na tu povídku, co jsi napsala –“

„Mio,“ přeruším ji a tváře mi začnou hořet při vzpomínce, kterou – kopající a křičící – vytáhla z hlubin mých myšlenek. „To bylo dávno. Bylo mi šestnáct. Teď jsem profesionální novinářka a jsem tu, abych udělala svou práci.“

Jakkoli to bylo už dávno a jsem teď nejspíš jiná osoba než ta plachá šprtka ze střední, ale na tu povídku, kterou má Mia na mysli, jsem nezapomněla. Byl to příběh o Jakeovi, hvězdě fotbalového týmu. Udělala jsem ale tu chybu, že jsem ho ukázala jistému člověku, přes kterého se dostal na veřejnost – zkopírovaný a vylepený po celé škole. Nikdy nezapomenu na bolest a ponížení, které mi způsobila Jakeova slova, když si to přečetl.

Mia se opět zasměje. „Udělala práci? Spíš udělala Jakea Sullivana."

Kdyby to byl kdokoli jiný, začala bych se s ním hádat, ale místo toho jen zaúpím a přejdu to. Mia mi kryje záda už od sedmé třídy, kdy se její rodiče rozvedli a ona se přestěhovala z Michiganu, aby byla blíž rodině své matky a rodinnému podniku, společnosti Arquette Media, která vydává *Sports Magazine*, desítku dalších novin a časopisů a provozuje i jeden zpravodajský kanál.

Zhruba pět minut jsme plánovaly, že by si její máma mohla vzít mého tátu a z nás dvou budou sestry. Tenhle plán vzal ale rychle za své, když jsme si uvědomily, že mediální šéfka, jako je Miina máma, je pravým opakem tátova novinářského pohledu na svět.

Byly jsme ale nejlepší kamarádky na střední i na vysoké a Mia mi pomohla vzpamatovat se, když se mi to letos v létě všechno v New Yorku podělalo. Nikdo mě nedokáže rozesmát tak jako ona.

Moc jiných přátel nemám. Táta byl sice po většinu mého života pryč a honil se za reportážemi, ale jeho láska k žurnalistice a pracovní soustředění se na mě přece jenom přenesly. Jenže s příjmením Cassidyová mám v oboru co dokazovat. Musím prokázat, že jsem profesionální novinářka, která se dovede koncentrovat na svou práci sama o sobě. Ale moje úsilí je bůhvíproč pokaždé bráno jako namyšlenost a nepříjemnost. Jako v týmu *Sports Magazine*, kde Callie milují a na mě se dívají skrz prsty. Vždycky to tak bylo. Mia je jediný člověk na světě, který mi opravdu rozumí, a jsem opravdu šťastná, že mám někoho tak skvělého po boku.

„Je to jenom moje práce," odpovím na Miinu narážku. „A když už o ní mluvíme, Mio, co to sakra je tight end?"